ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μία ἱστορία ἀγάπης. Ἱστορία ὡραία καὶ περίεργη. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1600 δύο σύζυγοι ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν χωρίζουν, στεροῦνται τῶν ἀγαθῶν των καὶ τοῦ πλούτου των ὑπὸ περιστάσεις μοιραίας καὶ τραγικάς. Ὁ σύζυγος φαντάζεται τὴν σύζυγόν του ἀπατήσασαν αὐτὸν αἰσχρῶς καὶ ἀποθανοῦσαν. Ἡ σύζυγος νομίζει πὼς ὁ σύζυγός της ἐφονεύθη σὲ κάποια μάχη. Ἔτσι ἀπελπισμένοι καὶ οἱ δύο καταφεύγουν σὲ δυὸ μοναστήρια. Χρόνια περνοῦν καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν ἀποκαλύπτεται. Μιὰ ἡμέρα τέλος πιάνει φωτιὰ τὸ κελὶ τῆς συζύγου στὸ μοναστῆρι. Τὴν σβύνουν αἱ μοναχαί, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ ἕνα περιστέρι ποὺ εἶχε αὐτὴ γιὰ μόνο της σύντροφο στὴ μοναξιά της τρομάζει ἀπὸ ταῖς φλόγες καὶ φεύγει. Πετᾶ, πετᾶ τρομαγμένο καὶ φθάνει ποῦ νομίζετε; Στὸ μοναστῆρι ποὺ βρίσκεται ὁ σύζυγος καὶ πέφτει μέσα στὸ κελί του!... Τὶ σύμπτωσις!... Τὰ δύο μοναστήρια, τὸ γυναικεῖο καὶ τὸ ἀνδρικό! βρίσκονται στὴν ἴδια γαλλικὴ ἐπαρχία, ἀρκεταῖς λεύγες μακρυὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο... Ὁ σύζυγος βρίσκει τὸ περιστέρι στὸ κελί του, δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ προέρχεται, τὸ πέρνει στὰ χέρια του, τὸ χαϊδεύει, καὶ ἐντός πέντε ἢ δέκα ἡμερῶν τοῦ θεραπεύει τὴν μία φτεροῦγα ποὺ εἶχε καεῖ ὁλόγον. Τὸ περιστέρι εἶναι καλὰ πειὰ τώρα καὶ ζητεῖ νὰ πετάξῃ στὴ κυρία του. Ξέρει νὰ βρῇ τὸν αἰθέριο δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Τοῦ δένει ὅμως στὸ πόδι πρὶν τὸ ἀφήσῃ νὰ πετάξῃ, ἕνα του γραμματάκι μὲ διάφορες σκέψεις του πένθιμες κι' ἀπελπισμένες. Ποῦ θὰ καταφύγῃ τὸ περιστέρι; Σὲ πειὰ χέρια θὰ πέσῃ τὸ γράμμα του; Ὁ μονὰζων σύζυγος οὔτε τὸ γνωρίζει κὰν! Τέλος τὸ περιστέρι μένει ἐλεύθερο καὶ φεύγει. Πετᾶ γοργό, διασχίζει ταῖς ἐκτάσεις καὶ φθάνει στὸ μοναστῆρι ποὺ ἔχει καταφύγει ἡ σύζυγος καὶ κυρία του. Αὐτὴ ποὺ τὸ θεωροῦσε χαμένο τὸ δέχεται μὲ συγκίνησι. Τὸ γεμίζει φιλιά. Βρίσκει τὴν ἐπιστολή, τὴ διαβάζει καὶ ἀπορεῖ. Ποῦ εἶχε καταφύγει λοιπὸν τὸ περιστέρι της τόσες ἡμέρες; Ποιὸς ἔγραψε τὴν ἐπιστολή; Εἶναι ἄνδρας ἢ γυναῖκα; Ὁ χαρακτὴρ φαίνεται πολὺ λεπτός... Τὴν καταλαμβάνει ἐπιθυμία νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο καὶ ἀνοίγει ἀλληλογραφία μὲ τὸν ἄγνωστον ἢ τὴν ἄγνωστον. Μεσίτης τὸ περιστέρι. Αὐτὸ μεταφέρει τὰς ἐπιστολάς. Καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι ἀλληλογραφοῦν μετὰ τόσα χρόνια χωρισμοῦ χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν...

Ποῦ καταλήγει ἡ ἀλληγραφία αὐτή;

Θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὴν συνέχεια τοῦ παρόντος αἰσθηματικοῦ ἀναγνώσματος...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ

5 Μαΐου 1637

«....Ἕνα περιστέρι τρομαγμένο, ἕνα πληγωμένο περιστέρι, ἔπεσε δῶ καὶ κάμποσες ἡμέρες στὸ κελί μου. Τὸ περιποιήθηκα καὶ τὸ ἐθεράπευσα....

Σήμερα χτυπάει τὰ λευκά του φτερὰ καὶ ζητάει νὰ φύγῃ...

Σὲ ποιὸν ἀνήκει; Σὲ ποιὸν θὰ ἐπιστρέψῃ; Εἶναι μυστήριο γιὰ μένα.

Δένω αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ στὸ πόδι του, τὴ διπλώνω καλὰ κι' ἐλπίζω νὰ φτάσῃ ἀσφαλῆς, ὅπου σταθῇ καὶ τὸ περιστέρι...,

Σὺ ποὺ εἶσαι ὁ κύριός του ἢ ἡ κυρία του μὴ μοῦ ἀρνηθῇς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς.

Εἶμαι μιὰ ὕπαρξι δυστυχισμένη. Δὲν ὑπάρχω γιὰ τὸν κόσμο... Ὁ πόνος εἶναι ὁ κυρίαρχος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἀγάπη εἶναι μιὰ χίμαιρα Ὁ θάνατος ἀναπαύει τοὺς ἀπατημένους, τοὺς ἀπογοητευμένους, τοὺς πικραμένους...

Ἀνοίγω τὸ παράθυρο κι' ἀφήνω τὸ περιστέρι νὰ πετάξῃ....

Ὑγίαινε λευκό, ἀγνὸ καὶ ἀθῶο πουλί....

Ἐλπίζω νὰ ξανάρθῃς πάλι φέρνοντάς μου τὴν ἀπάντησι ποὺ ζητῶ. Ἔτσι ἡ ζωή μου θᾶχη πειὰ κάποιο σκοπό.

Ὑγίαινε....

Τὸ ἀχανὲς σὲ περιμένει.. »

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

6 Μαΐου 1637

«....Τὸ περιστέρι μου ποὺ φυγε ξαφνικὰ πρὸ ἡμερῶν, φοβισμένο ἀπὸ ταῖς φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς ξαναγύρισε.

Ὅποιος ἢ ὅποια κι' ἂν εἶσαι σὺ ποὺ τὸ ἐθεράπευσες καὶ μοῦ τὸ στέλνεις, ἂν εἶσαι ἄνδρας ἢ γυναῖκα σ' εὐγνωμονῶ!

Ἦταν ἡ μόνη μου συντροφιὰ καὶ δὲν μοῦ τὴν ἐστέρησες.

Μοῦ γράφεις καὶ μοῦ ζητεῖς νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

Νὰ λοιπὸν ποὺ τὸ κάμνω εὐχαρίστως χωρὶς νὰ σὲ γνωρίζω, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ φύλο σου, τὴν κοινωνική σου θέσι.

Ἀφοῦ ὅμως αἰτία τῆς ἀλληλογραφίας αὐτῆς ἔγινε τὸ περιστέρι μου, μάθε τὸ ὄνομά του. Τὸ καλῶ Ἴριδα.

Σὲς τὴν ξαναστέλνω κι' ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ μοῦ τὴν στερήσετε γιὰ πολὺν καιρό.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολή σας φαίνεσθε καρδιὰ πονεμένη. Ὅσοι πονοῦν εἶναι ἀδελφοί. Καὶ ἴσως ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον σᾶς γράφω εἶναι αὐτός.

Ἔχω καὶ στὴ δική μου τὴ καρδιὰ τὸ φεῖδι τοῦ πόνου ποὺ δὲν γιατρεύεται παρὰ μὲ τὸν θάνατο....

Ἂς ἀποκαλούμεθα λοιπὸν ἀδελφοὶ ἐφ ὅσον μᾶς ἔχει πλήξῃ ἀμφοτέρους ἡ συμφορά....

Ἴρις παράλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ φρόντισε μὴν ἀργήσῃς.

Ἀδελφέ μου σὲ χαιρετῶ.

Ὑγίαινε....»

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΤΗ

(Τὴν ἰδίαν ἡμέραν περὶ τὸν ἑσπερινόν).

Ἀδελφή μου,

«Μὴ μὲ κατηγορήσῃς διότι ἡ Ἴρις σου ἄργησε νὰ ἐπιστρέψῃ σιμά σου. Ἀπουσίαζα ὅταν ἔφθασε. Βρῆκε τὸ παράθυρο ἀνοιχτό. εἰσῆλθε καὶ μ' ἐπερίμενε τὸ νοῆμον πουλί.

Ἀπορεῖς περὶ ἐμοῦ ἀδελφή μου. Ζητεῖς νὰ μάθῃς ποῖος εἶμαι. Ἀλλοίμονον! Πρὸς τί μοῦ τὸ ζητεῖς αὐτό; Ἐπέρασα ἀπ' ὅλους τοὺς σταθμοὺς τοῦ ἀνθρωπίνου μεγαλείου. Ὑπέστην στὸν βίον μου πολλὰς συγκινήσεις. Προσήγγισα τὸν θρόνον! Ἀπώλεσα σχεδὸν βασιλείαν!... Ἐγεύθην πάσας τὰς εὐτυχίας καὶ πάσας τὰς δυστυχίας καὶ τὰς συμφοράς. Ἀπηρνήθην τὸν κόσμον. .. Καὶ θ' ἀπέθνησκα δυστυχὴς ἂν δὲν συνέβαινε τὸ περιστατικὸν τῆς περιστερᾶς.

Ἐδιάβαζα στὸν κῆπο τὰς Ἐξομολογήσεις τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου» ὅταν ἦλθε γιὰ πρώτη φορά.

Κυνηγημένη ἀπὸ ἕνα γεράκι, τρομαγμένη, τραυματισμένη...

Γράφετέ μου πάντοτε...

Αἰσθάνομαι κάτι σὰν βάλσαμο στὴν καρδιά μου.

Ἀρκεῖ ν' ἀκούσω τὸ φτεροκόπημα τῆς Ἴριδος στὸν ἀέρα, ὅταν ἔρχεται, διὰ νὰ αἰσθανθῶ ἀπερίγραπτη εὐτυχία...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

10 Μαΐου τὸ πρωΐ

Τρεῖς ἡμέρες ἐπέρασαν χωρὶς νὰ σ' ἀπαντήσω ὅπως καὶ τὸ βλέπεις ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐπιστολῆς μου.

Ἤλπιζα νὰ σὲ ὀνομάσω ἀδελφὴν καὶ ὅμως πρέπει, ἢ νὰ παύσω γράφοντας σὲ σένα, ἢ νὰ σ' ἀποκαλέσω ἀδελφόν.

Φοβᾶσαι λέγεις μήπως σοῦ ἀπέμεινε τιποτε ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἤρθες λοιπὸν ἀπὸ τὸν κόσμο στὴ μοναξιά;

Πέρασες ὅλες τὴς βαθμίδες τοῦ ἀνθρωπίνου μεγαλείου ἀπὸ τὴν ἀνωτάτην ἕως τὴν κατωτάτην! Ἦσουν λοιπὸν τῆς ἀνωτέρας τάξεως καὶ ὅταν ξέπεσες πέρασες ὅλες αὐτὲς τὴς βαθμίδες.

Ἔχασες, λέγεις ἀκόμα, καὶ βασιλείαν!

Ἔζησες τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων καὶ ἔλαβες μέρος στοὺς ἀγῶνας τῶν ἡγεμόνων;

Πῶς θέλεις νὰ συμβιβάσω ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴν ἡλικία σου. Φαίνεσαι νέος ...

Καὶ ὅμως πειὸ συμφέρο εἶχες νὰ μὲ ἀπατήσῃς; Δὲν μὲ γνωρίζεις, δὲν ξέρεις ἂν εἶμαι εὐγενής, ἢ νέα ἢ γραία, ἢ ἄσχημη ἢ ὡραία.

Ἔπειτα δὲν σὲ ἐνδιαφέρει νὰ ξέρῃς ποιά εἶμαι, οὔτε ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθω ποιὸς εἶσαι σύ. Εἴμαστε δυὸ πλάσματα χωρισμένα, ἄγνωστα καὶ τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ ἑνώσῃ ὑλικῶς καμμιὰ δύναμις. Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑλικὴν ἕνωσιν, ὑπάρχει καὶ ἡ συγκοινωνία τοῦ μυαλοῦ, ἐκτὸς τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ὁράσεως τῶν σωμάτων, ἡ ἀδελφότης τῶν ψυχῶν, ἀγάπη μυστηριώδης, στὴν ὁποίαν ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Αὐτὸ ἐπιθυμῶ ἀπὸ σένα καὶ αὐτὰ νὰ ἐπιθυμήσῃς ἀπὸ μένα.

Θέλετε νὰ μάθετε πῶς ἡ Ἴρις ἦλθε σὲ σᾶς; Ἰδού:

Τὴν προηγουμένη τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν τῆς ἐσώσατε τὴ ζωὴ προσευχόμουν γονατισμένη. Ὁ λύχνος ἔμενε κοντὰ στὰ παραπετάσματα τοῦ κρεβατιοῦ μου. Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα προσευχομένη ἀποκοιμήθηκα καὶ σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ πόρτα ἀνοίγεται ἀπὸ τὸν ἀέρα. Τὰ παραπετάσματα κυματίζουν, φθάνουν ὡς τὴ φλόγα τοῦ λύχνου καὶ πέρνουν φωτιά! Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ μικρό μου δωμάτιο ἐγέμισε καπνοὺς καὶ φλόγες ὥστε ξύπνησα ταραγμένη.

(Ἀκολουθεῖ)